

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Press Unit
Unité de la Presse

Fișă tematică – Sportul și Convenția Europeană a Drepturilor Omului

octombrie 2019

Această fișă tematică nu obligă Curtea și nu este exhaustivă

Sportul și Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Dreptul la viață (art. 2 din Convenție)

Harrison si alții împotriva Regatului Unit

25 martie 2014 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamanții, rude ale celor 96 de suporteri care au murit în timpul catastrofei de la Hillsborough din 1989, s-au plâns, în temeiul art. 2 (dreptul la viață) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, că ancheta inițială nu a fost corespunzătoare și că, deși s-au dispus anchete noi, au avut de așteptat mai mult de 24 de ani pentru o anchetă conformă cu art. 2 cu privire la decese.

Având în vedere atât lipsa de înțeles a criticilor din partea reclamanților privind măsurile prompte și efective luate până în acel moment de diverse autorități britanice pentru a ancheta în continuare decesele rudelor lor ulterior înființării Grupului independent din Hillsborough în septembrie 2012, cât și anchetele și investigațiile în curs, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că cererile trebuie considerate premature și le-a declarat **inadmisibile** în temeiul art. 35 (condiții de admisibilitate) din Convenție. Curtea a observat, de asemenea, că, dacă reclamanții sunt nemulțumiți de progresele făcute sau, la încheierea investigațiilor și anchetelor, nu sunt mulțumiți de rezultatele acestora, au posibilitatea de a depune alte cereri la Curte.

Interzicerea tratamentelor inumane ori degradante (art. 3 din Convenție)

Hentschel si Stark împotriva Germaniei

9 noiembrie 2017

Cauza a avut ca obiect plângerea a doi suporteri de fotbal privind relele tratamente la care au fost supuși de poliție în urma unui meci și caracterul necorespunzător al anchetei ulterioare.

Curtea a constatat că **nu a fost încălcat art. 3** (interzicerea tratamentelor inumane ori degradante) din Convenție în ceea ce privește tratamentul aplicat reclamanților de poliție, fiind în imposibilitatea de a stabili dincolo de orice îndoială rezonabilă că evenimentele au

avut loc așa cum le-au descris reclamanții. Cu toate acestea, Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 3** din Convenție în ceea ce privește anchetarea susținerilor reclamanților. În această privință, Curtea a observat, în special, că agenții de poliție pentru menținerea ordinii publice nu purtau ecusoane cu numele sau insigne de identificare individuală, ci doar numere de identificare pe spatele căștilor. Prin urmare, au devenit deosebit de importante alte măsuri pentru stabilirea identităților persoanelor răspunzătoare de pretensele rele tratamente. Cu toate acestea, dificultățile care rezultă din absența insinelor de identificare nu au fost contrabalansate suficient de alte măsuri de anchetă. În special, numai fragmente din materialele video înregistrate de agenții pentru menținerea ordinii publice au fost transmise unității de anchetă și nu au fost identificați și audiați alți martori potențial relevanți.

Dreptul la libertate și la siguranță (art. 5 din Convenție)

Ostendorf împotriva Germaniei

7 martie 2013

Reclamantul, suporter de fotbal, s-a plâns de reținerea sa timp de patru ore de către poliție pentru a-l împiedica să organizeze și să participe la o încăierare violentă între suporterii huligani.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și la siguranță) din Convenție, constatând că reținerea reclamantului de către poliție a fost justificată în raport cu articolul respectiv, fiind o privare de libertate „în vederea garantării executării unei obligații prevăzute de lege”. Curtea a considerat, în special, că privarea de libertate a acestuia a urmărit îndeplinirea obligației specifice și concrete pentru reclamant de a se abține de la organizarea unei încăierări între grupuri adversare de huligani la un meci de fotbal.

S., V. și A. împotriva Danemarcei (cererile nr. 35553/12, 36678/12 și 36711/12) <http://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-6231634-8099210> <http://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-6231634-8099210>

22 octombrie 2018 (Marea Cameră)

Această cauză a avut ca obiect privarea de libertate a reclamanților în octombrie 2009 timp de 7 ore, pe când se aflau la Copenhaga pentru a urmări un meci de fotbal între Danemarca și Suedia. Autoritățile i-au reținut pe reclamanți pentru a preveni violența huliganilor. Reclamanții au încercat în fața instanțelor daneze să obțină despăgubiri, dar fără succes. Reclamanții s-au plâns, în special, că privarea lor de libertate a fost nelegală deoarece a depășit termenul prevăzut în dreptul intern.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 5 § 1** (dreptul la libertate și siguranță) din Convenție, constatând că instanțelor daneze au realizat un echilibru just între dreptul la libertate al reclamanților și importanța prevenirii huliganismului. În special, instanțele au examinat în detaliu strategia poliției pentru a evita confruntările din ziua respectivă, constatând că aceasta a luat în considerare: termenul de 6 ore pentru reținere prevăzut de legislația națională, chiar dacă a fost depășit pentru scurt timp; a avut un dialog proactiv cu fanii/suporterii înainte de a aplica măsuri mai drastice, precum privarea de libertate; a urmărit să îi rețină numai pe aceia care, precum reclamanții, au fost identificați ca reprezentând un risc pentru siguranța publică; și a monitorizat cu atenție situația, astfel încât reclamanții să poată fi eliberați de îndată ce situația s-a calmat. În plus, autoritățile au prezentat dovezi concrete care precizau timpul, locul și victimele infracțiunii de huliganism în care reclamanții ar fi fost probabil implicați dacă aceasta nu ar fi fost împiedicată prin privarea lor de libertate. Constatând că privarea de libertate a reclamanților a fost permisibilă în temeiul Convenției, Curtea a aplicat o abordare flexibilă, astfel încât folosirea de către poliție a privării de libertate pe termen scurt să nu devină impracticabilă. În special, Curtea a clarificat și a adaptat jurisprudența sa în raport cu art.

5 § 1 lit. c) din Convenție, constatând că a doua parte a acestei dispoziții, și anume „când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a-l împiedica să săvârșască o infracțiune” poate fi considerată un temei diferit pentru privarea de libertate, în afara contextului procedurii penale.

Dreptul la un proces echitabil (art. 6 din Convenție)

FC Mretebi împotriva Georgiei

31 iulie 2007

Această cauză a avut ca obiect sumele mari de bani legate de transferul unui fotbalist între cluburi georgiene și străine. În această cauză, Curtea Supremă i-a refuzat clubului reclamant scutirea de la plata taxelor judiciare de timbru; drept urmare, recursul acestuia nu a fost examinat. Clubul reclamant s-a plâns în special de faptul că i s-a refuzat accesul la o instanță.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, constatând că reclamantului i s-a refuzat accesul la o instanță în mod nejustificat.

Aceasta a observat, în special, că Curtea Supremă nu a asigurat un echilibru corespunzător între, pe de o parte, interesul statului în obținerea unor taxe judiciare de timbru rezonabile și, pe de altă parte, interesul reclamantului în susținerea pretenției sale în fața instanțelor.

Liga Portuguesa de Futebol Profissional împotriva Portugaliei

27 aprilie 2012 (decizie privind admisibilitatea)

Invocând în special art. 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, reclamanta din această cauză, care organizează campionate profesionale de fotbal în Portugalia, s-a plâns, printre altele, că într-o cauză îndreptată împotriva autorităților fiscale portugheze nu i-a fost comunicat avizul Ministerului Public.

Constatând că reclamanta nu a suferit niciun dezavantaj semnificativ în exercitarea dreptului său de a participa în mod adecvat la procedura în litigiu, în special pe motiv că avizul Ministerului Public nu conținea elemente noi, și după ce a constatat că respectarea drepturilor omului garantate de Convenție nu necesită examinarea pe fond a cererii și că această cauză a fost examinată pe fond în primă instanță și în apel, Curtea a declarat **inadmisibilă** plângerea reclamantei formulată în temeiul art. 6 din Convenție.

Mutu și Pechstein împotriva Elveției

2 octombrie 2018

Aceste cauze au avut ca obiect plângerile unor sportivi profesioniști cu privire la legalitatea procedurii în fața Tribunalului de Arbitraj Sportiv (TAS). Reclamantii, un fotbalist profesionist și o patinatoare de viteză profesionistă, au susținut în special că TAS nu poate fi considerat o instanță independentă și imparțială. A doua reclamantă s-a plâns, de asemenea, că nu a beneficiat de o audiere la comisia disciplinară a Uniunii Internaționale de Patinaj, nici la TAS și nici la Curtea Supremă Federală a Elveției, în pofida solicitărilor sale exprese în acest sens.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 6 § 1** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție, în ceea ce privește lipsa de independență a Tribunalului de Arbitraj Sportiv (TAS). Curtea a constatat că procedura de arbitraj a TAS în care au fost implicați reclamantii impunea să se ofere toate garanțiile unui proces echitabil și că afirmațiile reclamantei privind lipsa structurală de independență și imparțialității a TAS, la fel ca și criticile reclamantului privind imparțialitatea anumitor arbitri, trebuiau să fie respinse. În schimb, Curtea a constatat că a fost încălcat art. 6 § 1 din Convenție în cazul reclamantei, în ceea ce privește lipsa unei audieri publice în fața TAS, constatând că chestiunile referitoare la fondul sancțiunii aplicate acesteia pentru dopaj, discutate în cadrul TAS, necesitau o audiere care făcea obiectul controlului public.

A se vedea, de asemenea, mai recent: [Bakker împotriva Elvetiei](#), decizie (Comitet) privind admisibilitatea din 3 septembrie 2019.

Dreptul la respectarea vieții private și de familie și a domiciliului (art. 8 din Convenție)

[Friend si alții împotriva Regatului Unit](#)

24 noiembrie 2009 (decizie privind admisibilitatea)

Cererile au avut ca obiect interdicțiile legale aplicate practicii tradiționale a vânătorii cu câini, introduse în Regatul Unit prin Legea din 2002 privind protejarea mamiferelor sălbatice (Scoția) și Legea vânătorii din 2004. Reclamanții, o organizație neguvernamentală și 11 persoane fizice, au contestat legislația în fața instanțelor interne, însă apelurile acestora în fața Camerei Lorzilor au fost respinse. Reclamanții s-au plâns în special de încălcarea dreptului lor la respectarea vieții lor private și, în unele cazuri, a domiciliului lor.

Curtea a declarat **inadmisibile** ca fiind vădit nefondate plângerile formulate în temeiul art. 8 (dreptul la respectarea vieții private și a domiciliului) din Convenție. Aceasta a observat în special că, deși viața privată este un concept cuprinzător, nu înseamnă că protejează orice activitate pe care o persoană ar putea dori să o desfășoare împreună cu alte persoane pentru a stabili și dezvolta relații cu acestea. În ciuda distracției evidente și a sentimentului de împlinire personală de care se bucurau reclamanții ca urmare a acestei activități și a relațiilor interpersonale stabilite prin intermediul ei, vânătoarea are o legătură prea slabă cu autonomia personală a reclamanților, iar relațiile interpersonale invocate de aceștia au o întindere prea amplă și neclară pentru ca interdicțiile privind vânătoarea să constituie o ingerință în drepturile acestora prevăzute la art. 8. În ceea ce privește reclamanții care au susținut că imposibilitatea de a vâna pe terenul lor constituie o ingerință în dreptul lor la respectarea domiciliului, Curtea a subliniat că noțiunea de domiciliu nu include terenul pe care proprietarul autorizează sau organizează practicarea unui sport, iar extinderea noțiunii de domiciliu în acest fel ar constitui o deformare a acesteia.

[Fédération Nationale des Syndicats Sportifs \(FNASS\) si alții împotriva Franței](#) (a

se vedea, de asemenea, *infra* „Libertatea de mișcare”)

18 ianuarie 2018

Cauza a avut ca obiect cerința unui grup țintă de profesioniști din domeniul sportului să comunice locul în care se află în vederea efectuării unor teste antidopaj neanunțate. Reclamanții au susținut, în special, că mecanismul care îi obliga ca în fiecare trimestru să dea informații complete despre localizarea lor și, în fiecare zi, să indice un interval de 60 de minute în care ar fi disponibili pentru testare, constituia o ingerință nejustificată în dreptul lor la respectarea vieții private și de familie, precum și a domiciliului.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 8** (dreptul la respectarea vieții private și de familie, și a domiciliului) din Convenție în ceea ce privește plângerea a 17 dintre reclamanții individuali¹, constatând că statul francez a realizat un echilibru just între diferitele interese în cauză. În special, luând în considerare impactul obligației de localizare asupra vieții private a reclamanților, Curtea a considerat totuși că motivele de interes public care au determinat acest lucru au avut o importanță deosebită și au justificat restrângerea drepturilor acestora prevăzute la art. 8. Curtea a constatat, de asemenea, că reducerea sau eliminarea obligațiilor respective ar conduce la o creștere a riscurilor de dopaj pentru sănătatea sportivilor profesioniști și a tuturor celor care practică sportul, ceea ce ar fi în contradicție cu consensul european și internațional privind necesitatea testelor neanunțate ca parte a controlului dopajului.

¹ În ceea ce privește ceilalți reclamanți, Curtea a respins cererea ca fiind incompatibilă *ratione personae*, în temeiul art. 35 (condiții de admisibilitate) din Convenție.

Libertatea de gândire, de conștiință și de religie (art. 9 din Convenție)

[Dogru împotriva Frantei și Kervanci împotriva Frantei](#)

4 decembrie 2008

Reclamantele, musulmane amândouă, au fost înmatriculate în primul an al unei școli gimnaziale publice pentru anul școlar 1998-1999. Acestea au participat de mai multe ori la orele de educație fizică purtând văluri pe cap și au refuzat să le dea jos, în pofida cererilor repetate ale profesorului în acest sens. Comitetul disciplinar al școlii a decis exmatricularea lor pe motivul încălcării obligației de asiduitate prin neparticiparea activă la orele respective, decizie care a fost confirmată de instanțe.

Curtea a hotărât în ambele cauze că **nu a fost încălcat art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție, constatând în special că nu este nerezonabilă concluzia autorităților naționale, conform căreia purtarea unui văl, precum vălul islamic, este incompatibilă cu orele de sport din motive de sănătate ori siguranță. Curtea a acceptat faptul că sancțiunea aplicată era consecința refuzului reclamantelor de a se conforma regulamentului aplicabil în școală – despre care fuseseră informate în mod corespunzător – nu a convingerilor lor religioase, cum au susținut acestea.

[Osmanoğlu și Kocabas împotriva Elveției](http://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-5592122-7062572)<http://hudoc.echr.coe.int/eng-press?i=003-5592122-7062572>

10 ianuarie 2017

Cauza a avut ca obiect refuzul unor părinți musulmani de a-și lăsa fiicele, care nu se aflau la vârsta pubertății, să participe la orele de înot obligatorii și mixte incluse în programa școlară și refuzul autorităților de a le acorda o scutire.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 9** (libertatea de gândire, de conștiință și de religie) din Convenție, constatând că prin faptul că au acordat prioritate obligației copiilor de a respecta programa școlară în totalitate și integrării lor cu succes față de interesul personal al reclamanților pentru a obține scutire de la orele de înot mixte pentru fiicele lor pe motive religioase, autoritățile elvețiene nu au depășit marja considerabilă de apreciere conferită în prezenta cauză, care avea ca obiect învățământul obligatoriu. Curtea a observat în special că interesul copiilor pentru o educație completă, care să le înlesnească integrarea socială cu succes potrivit obiceiurilor și tradițiilor locale, are prioritate față de dorința părinților ca fiicele lor să fie scutite de la orele de înot mixte. Educația fizică, din care înotul făcea parte integrantă în școala unde erau înscriși copiii reclamanților, avea o importanță deosebită pentru dezvoltarea și sănătatea copiilor. Interesul copiilor în participarea la orele de înot nu era doar de a învăța să înoate, ci mai ales de a lua parte la activitate împreună cu ceilalți elevi, fără deosebire bazată pe originea copiilor sau pe convingerile religioase ori filozofice ale părinților. Autoritățile le-au oferit reclamanților opțiuni foarte flexibile: permisiunea ca fiicele acestora să poarte burkini la orele de înot și să se schimbe de haine în absența băieților. Opțiunile erau menite să reducă impactul participării copiilor la orele de înot mixte asupra convingerilor religioase ale părinților.

Libertatea de exprimare (art. 10 din Convenție)

[Hachette Filipacchi Presse Automobile si Dupuy împotriva Frantei](#) [Société de conception de presse et d'édition et Ponson împotriva Frantei](#)

5 martie 2009

Aceste cauze au avut ca obiect condamnarea a două edituri de reviste și a redactorilor-șefi pentru publicitate indirectă sau ilicită în favoarea tutunului, în special după ce în 2002 au publicat în revistele *Action Auto Moto* și *Entrevue* fotografii ale șoferului din Formula 1, Michael Schumacher, purtând sigla unei mărci de țigări. De asemenea, reclamanții s-au

plâns de o diferență de tratament în raport cu emisiunile despre sporturi cu motor difuzate de mijloacele audiovizuale dintr-o țară în care publicitatea pentru tutun nu este interzisă. Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție. Având în vedere cât de importantă era protejarea sănătății publice, nevoia stringentă de a lua măsuri pentru a proteja societățile noastre de flagelul fumatului, precum și existența unui consens la nivel european privind interzicerea publicității în ceea ce privește produsele din tutun, Curtea a constatat că restrângerea libertății de exprimare a reclamanților în această cauză a răspuns unei nevoi sociale stringente și nu a fost disproporționată față de scopul legitim urmărit. De asemenea, Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 14** (interzicerea discriminării) din Convenție **combinat cu art. 10**, constatând că mijloacele de comunicare audiovizuală și presa scrisă nu s-au aflat în situații similare sau comparabile. Curtea a observat în special că, așa cum au constatat instanțele franceze, în momentul respectiv nu era fezabilă, prin mijloace tehnice, ascunderea inscripțiilor, siglelor sau reclamelor în secvențele difuzate de posturile de televiziune. În schimb, era posibilă evitarea fotografierii respectivelor sigle, ascunderea sau estomparea lor, în paginile revistelor. De asemenea, Curtea a subliniat, că, în legătură cu un litigiu privind înregistrarea unor evenimente sportive prezentată la câteva ore sau zile de la înregistrare, Curtea de Casație a Franței a confirmat că difuzarea în direct a unei curse constituie singura excepție de la interzicerea publicității indirecte pentru produse din tutun.

Ressiot si alții împotriva Franței

28 iunie 2012

Această cauză a avut ca obiect anchetele efectuate la sediul ziarelor *L'Equipe* și *Le Point* și la domiciliul unor ziariști acuzați de încălcarea confidențialității unei anchete judiciare. Autoritățile doreau să identifice sursa unor scurgeri de informații în cadrul unei anchete privind un posibil caz de dopaj în ciclism. Reclamanții s-au plâns că anchetele îndreptate împotriva lor au fost efectuate contrar dreptului lor la libertatea de exprimare.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 10** (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că guvernul francez nu a demonstrat că s-a realizat un echilibru just între diversele interese implicate și că măsurile luate nu au fost rezonabil de proporționale cu scopul legitim urmărit, având în vedere interesul unei societăți democratice în asigurarea și menținerea libertății presei. În special, Curtea a observat că subiectul articolelor în litigiu – dopajul în sportul profesionist, în acest caz ciclismul, – și problemele aferente constituiau o chestiune de interes public. În plus, articolele au răspuns unei crescânde și legitime cereri a publicului de a primi informații despre dopajul din sport – în special din ciclism.

Šimunić împotriva Croației

22 ianuarie 2019 (decizie privind admisibilitatea)

Reclamantul, jucător de fotbal, a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni minore care consta în adresarea spectatorilor unui meci de fotbal de mesaje al căror conținut exprima ura bazată pe rasă, naționalitate sau religie sau incita la o astfel de ură. Acesta a susținut, în special, că dreptul său la libertatea de exprimare a fost încălcat.

Curtea a hotărât că este **inadmisibil** ca vădit nefondat capătul de cerere întemeiat pe art. 10 (libertatea de exprimare) din Convenție, constatând că ingerința în exercitarea de către reclamant a dreptului său la libertatea de exprimare s-a întemeiat pe motive pertinente și suficiente, precum și că, având în vedere caracterul relativ modic al amenzii aplicate părții în cauză și contextul în care afirmase cuvintele respective, autoritățile croate au realizat un echilibru just între, pe de o parte, dreptul reclamantului la libera exprimare și, pe de alta, interesul societății de a promova toleranța și respectul reciproc în cadrul manifestațiilor sportive, precum și lupta contra discriminării prin sport și au acționat astfel în cadrul marjei lor de apreciere. Curtea a observat, în special, că reclamantul, jucător celebru de fotbal și model pentru numeroși fani, ar fi trebuit să fie conștient de impactul negativ al unui slogan provocator asupra comportamentului spectatorilor și ar fi trebuit să se abțină de la un asemenea comportament.

Libertatea de întrunire și de asociere (art. 11 din Convenție)

Association Nouvelle Des Boulogne Boys împotriva Franței

7 martie 2011 (decizie privind admisibilitatea)

Această cauză are ca obiect desființarea, prin decret al prim-ministrului, a unui club de suporter ai echipei de fotbal Paris Saint Germain (PSG) după ce aceștia au arborat în tribună un banner injurios la finala Cupei Ligii Franceze dintre Lens, o echipă din nord-vestul Franței, și PSG, pe stadionul Stade de France, la 29 martie 2008, finală difuzată în direct la televizor. Asociația reclamantă s-a plâns, în special, de ingerința în libertatea sa de asociere.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind vădit nefondată. Aceasta a observat, în special, că măsura desființării a constituit o ingerință în dreptul reclamantei la libertatea de asociere, care era prevăzută de Codul sportiv și care urmărea scopul legitim de apărare a ordinii sau prevenire a infracțiunilor. Curtea a considerat, de asemenea, că infracțiunile de care a fost acuzată asociația reclamantă au fost deosebit de grave și prejudiciabile pentru ordinea publică. În plus, cuvintele de pe bannerul desfășurat pe *Stade de France* la 29 martie 2008 au fost deosebit de insultătoare pentru o anumită categorie a populației. Prin urmare, Curtea a constatat că măsura desființării a fost proporțională cu scopul urmărit.

„Les Authentiks” împotriva Franței și „Supras Auteuil 91” împotriva Franței

27 octombrie 2016

Cauza a avut ca obiect desființarea a două asociații de suporter ai echipei de fotbal Paris-Saint-Germain, în urma încăierărilor din 28 februarie 2010 în care fost implicați membri ai acestora și care s-au soldat cu moartea unui suporter. Asociațiile reclamante au susținut, în special, că desființarea lor a constituit o ingerință disproporționată în drepturile lor la libertatea de întrunire și de asociere.

Curtea a hotărât că **nu a fost încălcat art. 11** (libertatea de întrunire și de asociere) din Convenție. În ceea ce privește în special contextul în care au fost dispuse măsurile contestate, Curtea a acceptat faptul că autoritățile naționale au considerat în mod justificat că exista o „nevoie socială stringentă” pentru a impune restricții drastice grupurilor de suporter, și anume măsurile contestate în speță. Ordinele de desființare au fost așadar măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru apărarea ordinii publice și prevenirea infracțiunilor. Curtea a mai subliniat că asociațiile cu scopul oficial de a promova un club de fotbal sunt mai puțin importante decât partidele politice pentru democrație. În plus, aceasta a admis că întinderea marjei de apreciere în materie de instigare la violență este deosebit de amplă. În această privință, având în vedere contextul, Curtea a constatat că hotărârile de desființare puteau fi considerate proporționale cu scopul urmărit. Curtea a hotărât, de asemenea, că **nu a fost încălcat art. 6** (dreptul la un proces echitabil) din Convenție în această cauză.

Interzicerea discriminării (art. 14 din Convenție)

Hachette Filipacchi Presse Automobile si Dupuy împotriva Franței

Société de conception de presse et d'édition et Ponson împotriva Franței

5 martie 2009

A se vedea *supra*, la „Libertatea de exprimare”.

Protecția proprietății (art. 1 din Protocolul nr. 1)

Herrmann împotriva Germaniei

26 iunie 2012 (Marea Cameră)

Această cauză a avut ca obiect plângerea unui proprietar de terenuri, care a fost obligat să accepte vânătoria pe terenurile sale, deși se opunea vânătorii din considerente morale. În opinia sa, această obligație a constituit în special o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale.

Curtea a hotărât că **a fost încălcat art. 1** (protecția proprietății) **din Protocolul nr. 1** la Convenție, constatând că obligarea la tolerarea vânătorii pe proprietatea lor a impus o sarcină disproporționată proprietarilor de teren care, din motive etice, se opun vânătorii.

A se vedea, de asemenea: Chassagnou si alții împotriva Franței, hotărâre (Marea Cameră) din 29 aprilie 1999; Schneider împotriva Luxemburgului, hotărâre din 10 iulie 2007.

Libertatea de circulație (art. 2 din Protocolul nr. 4)

Fédération Nationale des Syndicats Sportifs (FNASS) si alții împotriva Franței (a

se vedea și mai sus, la „Dreptul la respectarea vieții private și de familie, și a domiciliului”)

18 ianuarie 2018

Cauza a avut ca obiect cerința unui grup țintă de profesioniști din domeniul sportului să comunice locul în care se află în vederea efectuării unor teste antidopaj neanunțate.

Reclamanții au susținut, în special, că obligația de localizare era incompatibilă cu libertatea lor de circulație.

În consecință, Curtea a hotărât că art. 2 (libertatea de circulație) din Protocolul nr. 4 nu era aplicabil în această cauză și a declarat cererea **inadmisibilă** ca fiind incompatibilă *ratione materiae*. În special, Curtea a observat că reclamanții erau obligați să comunice Agenției Franceze Antidopaj un interval zilnic de 60 de minute în care ar fi disponibili pentru un test neanunțat. Locul era la libera lor alegere, iar obligația era mai degrabă o ingerință în intimitatea lor decât o măsură de supraveghere. Curtea a luat act de deciziile instanțelor naționale de a nu considera obligația de localizare ca o restrângere a libertății de circulație și să facă deosebire între instanțele ordinare și cele administrative în ceea ce privește competența pentru astfel de teste. Astfel, Curtea a considerat că măsurile în litigiu nu au putut fi echivalate cu supravegherea cu brățară electronică folosită ca alternativă la pedeapsa închisorii sau ca măsură complementară unei forme de arest la domiciliu. În fine, Curtea a constatat că reclamanții nu au fost împiedicați să părăsească țara de reședință, fiind doar obligați să indice locul în care se vor afla în țara de destinație în vederea testării.

Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori (art. 4 din Protocolul nr. 7)

Seražin împotriva Croatiei <http://hudoc.echr.coe.int/enq?i=001-171707>

<http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-171707>

9 octombrie 2018 (decizie privind admisibilitatea)

Cauza avea ca obiect măsurile adoptate în Croația pentru lupta împotriva huliganismului. Reclamantul a afirmat, mai special, că a fost trimis în judecată și condamnat de 2 ori pentru că a cauzat tulburări în cursul unui meci de fotbal în 2012, mai întâi în cadrul unui proces pentru o infracțiune minoră, apoi în cadrul unui proces pentru interzicerea participării la evenimente sportive.

Curtea a declarat cererea **inadmisibilă**, considerând că art. 4 din Protocolul nr. 7 nu era aplicabil în cauză deoarece reclamantul nu fusese acuzat că săvârșise o infracțiune în cadrul celei de-a doua proceduri. Măsura adoptată în urma soluționării procedurii

respectiv nu a constat nici într-o amendă și nici într-o pedeapsă privativă de libertate: nu a urmărit ca reclamantul să fie pedepsit a doua oară pentru săvârșirea infracțiunii de huliganism, ci să prevină ca acesta să comită alte violențe.

Contact presă:

Tel.: + 33 (0) 3 90 21 42 08